2 Peabody & súreplini

Les søguna væl ígjøgnum.

- Vel tær 15 reglur at lesa upp.
- Greið frá, hvat ið søgan er um.
- Hvønn boðskap hevur søgan?

Í Happville (sum var ein lítil býur) hevði Little League spælt dyst; Peabody og leikararnir vóru væl nøgdir við dystin. Teir høvdu ikki vunnið, men tað løgdu teir einki í, tí teir høvdu havt tað so stuttligt. Peabody var søgulærari í barnaskúlanum, og um summarið plagdi hann hvønn leygardag at venja baseball við næmingunum og at skipa fyri baseballkappingum.

Billy Little (sum var ein lítil drongur) var ein av næmingunum. Hann elskaði baseball, og honum dámdi sera væl Peabody. Billy kendi seg væl og slapp altíð at hjálpa Peabody at savna saman batt og bóltar eftir dystirnar. Tá ið hann var liðugur, plagdi Peabody at smílast og siga: „Takk fyri, Billy, hatta var frálíkt. Vit síggjast næsta leygardag."

So plagdi Peabody at fara til gongu til hús eftir høvuðsgøtuni í Happville (sum var ein lítil gøta). Hann heilsaði uppá øll, sum hann kendi, og tey heilsaðu øll aftur. Hann gekk altíð framvið fruktsøluni hjá Funkadeli. Hann steðgaði á og hugdi at leskiligu súreplunum; fekk sær tað leskiligasta, smoygdi tað niður í taskuna og helt leiðina fram.

Hinumegin vegin stóð Tommy Tittlebottom forvitin og eygleiddi Peabody, tá ið hann fór avstað við súreplinum.

„Løgið," segði Tommy fyri seg sjálvan. "Peabody rindaði ikki fyri súreplið, hann tók tað bara." Tommy leyp upp á rennifjølina og skundaði sær yvir til vinfólkini at siga teimum frá tí, sum hann hevði sæð.

Næsta leygardag spældu dreingirnir aftur dyst. Teir taptu (sum vant), men eingin legði nakað í tað, tí teir høvdu havt tað so stuttligt. Billy savnaði bóltar og batt saman, og Peabody fór til gongu til hús. Hann heilsaði uppá tey, sum hann kendi, og tey heilsaðu aftur. Enn eina ferð steðgaði hann uttanfyri hjá Funkadeli, tók tað leskiligasta súreplið, smoygdi tað niður í taskuna og helt leiðina fram.

Hinumegin vegin stóðu Tommy Tittlebottom og vinfólk hansara og eygleiddu hann. Tey undraðust á tað, sum tey sóu. Peabody hevði ikki goldið fyri súreplið.

Tey fingu ikki hildið sær, men skundaðu sær at siga øðrum vinum frá. Vinum, sum søgdu foreldrunum frá. Foreldrum, sum søgdu sínum vinum í Happville (sum var ein lítil býur) frá.

Næsta leygardag stóð Peabody einsamallur á vøllinum og undraðist á, hvar øll hini vóru. Tá sá hann Billy koma gangandi móti sær. Hann sá keddur út.

„Hey Billy. Gott at tú komst, men hvar eru allir hinir á liðnum?" spurdi Peabody

Billy svaraði ikki.

„Hvat feilar?" spurdi hann uppaftur. Billy hugdi ikki upp.

„Teir halda allir, at tú stjelur," segði hann og hugdi niður í vøllin.

Peabody sá ørkymlaður út. Hann lyfti hattin av høvdinum og kláaði sær um nakkan. „Hvør sigur, at eg stjali? Og hvat siga tey, at eg stjali?" spurdi hann.

„Tommy Tittlebottom og vinfólk hansara siga, at tey tvær ferðir hava sæð teg tikið súrepli í fruktbúðini uttan at gjalda fyri tey," svaraði Billy.

„Nú, soleiðis," segði Peabody og læt seg í hattin aftur. „Kom, skulu vit ikki fara at fáa okkum eitt prát við Funkadeli?"

Teir gingu gjøgnum høvuðsgøtuna (sum var ein lítil gøta), og Peabody heilsaði upp á øll, sum hann kendi, men nú vóru nøkur, sum ikki heilsaðu aftur, og onnur lótust als ikki at síggja hann. At enda komu teir til fruktbúðina hjá Funkadeli.

Funkadeli kom út og segði: "Ádú, hvat gert tú her longu, Peabody, spæla tit ikki dyst í dag?"

"Nei, dysturin verður av ongum í dag," segði Peabody. „Og so var tað, at eg hugsaði, um eg kundi fingið mær súreplið eitt sindur fyrr enn vant?"

„Sjálvandi, hví ikki?" svaraði Funkadeli. „Tú rindar fyri súreplini hvønn leygarmorgun, tá ið tú keypir mjólk. Tú kanst taka tey, tá ið tú vilt. Fá tær hatta stóra leskiliga Peabody!" Peabody tók súreplið,

smíltist og rætti Billy tað. "Takk, eg kundi hugsað mær tað, men eg má fara at leita eftir Tommy alt fyri eitt og siga honum, hvussu alt hongur saman. "Ja, og bið hann koma heim til mín. Eg kundi eisini hugsað mær at fingið eitt orð á hann," svaraði Peabody.

Lítla løtu seinni fann Billy Tommy og greiddi honum fra avtaluni um súreplini. Hann segði Tommy, at Peabody fegin vildi tosa við hann alt fyri eitt. Tommy rann yvir til Peabody, ringdi við duraklokkuni, og Peabody kom út at lata upp. Eina løtu hugdu teir bara, hvør uppá annan. "Jamen...emm...Peabody," segði Tommy, har hann stóð á trappusteininum. „Eg skilti jú púrasta einki; eg veit, at eg átti ikki at sagt tað, sum eg segði, men tað sá veruliga út, sum at tú ikki rindaði fyri súreplini." Eygnabrýrnar á Peabody kvinkaðu eitt vet uppeftir, og hann kendi eitt flótt lot fara um andlitið. "Hvussu tað sær út, hevur ongan týdning. Einans sannleikin hevur týdning." Tommy hugdi niður og segði: "Eg eri so keddur av hesum, hvussu kann eg gera tað gott aftur?"

Peabody suffaði við, hugdi upp á himmalin at einum lítlum skýggi, og segði: „Veitst tú hvat, Tommy? Kom oman á baseballvøllin um ein tíma, og tak ein kodda við tær, ein kodda, sum er fyltur við fjaðrum. „ Í lagi," segði Tommy og rann til hús eftir einum kodda.

Ein tíma seinni hittust Peabody og Tommy einsamallir á vøllinum. „Hey Tommy," segði Peabody. „Kom nú bara við mær og tak koddan við."

Tommy fór aftaná Peabody heilt niðan til tey ovastu áskoðaraplássini, men hann visti hvørki út ella inn. „Tað er eitt lot í dag, ha?" spurdi Peabody, tá ið teir vóru komnir niðaná. Tommy nikkaði.

„Tak nú hendan saksin, sker hol á koddan og rist fjaðrarnar úr honum."

Tommy var ørkymlaður, men hann gjørdi, sum Peabody bað hann. Hann helt, at hetta var ein lættur máti at gera tað gott aftur. Fjaðrar í túsundatali fóru við lotinum.

Tað lætnaði fyri Tommy, og hann segði: „Var hetta alt? Er tað so í lagi nú?" „Nei, eitt er eftir," segði Peabody. "Nú mást tú henta allar fjaðrarnar uppaftur." Tommy setti knyklar í brýr. „Eg haldi ikki, at tað ber til," svaraði Tommy. „Tað er líka ógjørligt at bøta skaðan, sum tú hevur gjørt við at spjaða slatur um, at eg stjali," segði Peabody. "Hvør fjøður umboðar eitt fólk í Happville."

Nú var long tøgn, og Tommy skilti tað, sum Peabody hevði sagt. At enda segði hann: „Eg fái úr at gera." Peabody smíltist og segði: "Ja, tað er vist. Minst til næstu ferð, ikki at vera so skjótur at døma fólk. Og hav eisini í huga, hvussu stórt vald orð hava." Síðani gav hann Tommy hitt leskiliga súreplið og fór til gongu heimaftur.

Tekstur og myndir úr "Peabody og súreplini" eftir Madonnu, 2003
Anna Maria R. Jensen týddi úr enskum í 2003